

Μια ιστορία από την Πόλη

Έχω μεγαλώσει με αρχές. Ξέρω να Σέβομαι το διαφορετικό, άλλους λαούς άλλους τόπους. Την Πόλη όμως δεν την αλλάζω με τίποτα. Την Πόλη... με τα στενά του Βοσπόρου, με τις κολοσσιαίες γέφυρες του, τα παλάτια των σουλτάνων, την Αγιά Σοφιά, τα εκθαμβωτικά τζαμιά των Τούρκων! Να βγαίνεις έξω το πρωί να περπατάς στους δρόμους και να μυρίζουν φρέσκα σιμίτια, να καλημερίζει σε όλους τους περαστικούς, Τούρκους, Έλληνες Αρμένιος. Στο δρόμο του Πέρα να περπατάς και δεξιά-αριστερά να αντικρίζεις τα ελληνικά καταστήματα. Ίσια κάτω να διασχίζει στη γέφυρα του Γάλατα, πάνω από τον Κεράτιο κόλπο που τα καΐκια πήγαιναν και έρχονταν και χιλιάδες γλάροι να πετούν πάνω από το κεφάλι σου. πού στον κόσμο Τέτοια ομορφιά;

Έτσι συνήθιζαν να είναι τα πρωινά των Κυριακών που δεν είχα σχολείο. Το αγαπούσα το σχολείο μου. Ήταν το μεγαλύτερο σχολείο σε όλη τη χώρα ή τουλάχιστον έτσι μας έλεγαν· η Πατριαρχική Μεγάλη του Γένους σχολή. Ένα μεγάλο κόκκινο κτίριο πάνω σε ένα λόφο στο

φανάρι είχε μία μεγάλη αυλή με θέα όλο τον κεράτιο κόλπο. Ήταν τριώροφο, με ξύλινο πάτωμα και ξύλινες σκάλες. Μέσα είχε γυμναστήριο, αμφιθέατρο, χημείο και στον τελευταίο όροφο υπήρχε ένα στρογγυλό δωμάτιο με γκρίζα κεραμίδια· ήταν το αστεροσκοπείο. Ήμουν χαρούμενος που πήγαινε σε αυτό το σχολείο διότι διδασκόμασταν πέρα από όλα τα μαθήματα και τούρκικα. Δεν μου άρεσαν πολύ αλλά όπως έλεγε η γιαγιά μου « η γλώσσα είναι δύναμη». Αν μια μέρα φύγω από την πόλη θα ξέρω ήδη δύο γλώσσες! Μεγάλο προνόμιο. Αλλά θα φύγω; Και γιατί να φύγω;

Αυτός ήταν λοιπόν ο φόβος μου εδώ και λίγους μήνες. Ήταν Κυριακή απόγευμα και ετοιμαζόμουν να βρεθώ με τους φίλους μου από το σχολείο, να πάμε στα γραφεία του συλλόγου Πέρα που είχε πάρτι. Εξάλλου τις Κυριακές ή εκεί θα πηγαίναμε, ή στο σύλλογο των Βουλγάρων στο Σισλί, δίπλα από τα νεκροταφεία των ορθοδόξων. Τότε ήταν που άκουσα κρυφά τους γονείς μου να μιλάνε. Ο μπαμπάς μου εξηγούσε στην μαμά μου ότι τα πράγματα είναι δύσκολα και ότι θα έπρεπε, αργά ή γρήγορα να εγκαταλείψουμε την Πόλη.

Μία μέρα, όπως τις άλλες, γυρνώντας απ' το σχολείο αγόρασα μια εφημερίδα από το μπακάλικο της γειτονιάς μου και πήγα στο σπίτι. Εκεί με περίμενε μια δυσάρεστη έκπληξη. Η μητέρα μου ετοιμάζει το βραδινό, ο μπαμπάς μου κάθεται στο σαλόνι ακούγοντας στο ράδιο τις εξελίξεις και η μικρή μου αδερφή μελετούσε στο δωμάτιο της. Αφού γευματίσαμε, ο πατέρας μας έκλεισε το ραδιόφωνο, μας μάζεψε στο σαλόνι και μας είπε ότι ήθελε να μας μιλήσει για κάτι. Η στεναχώρια ήταν χαραγμένη στα μάτια των γονιών μας και εγώ και η αδερφή μου στην άγνοια.

«ΞΕΧΑΣΕ ΤΟ! ΕΓΩ ΔΕΝ ΦΕΥΓΩ ΠΟΤΕ ΑΠΟ ΔΩ!». Αυτό φώναξα, ανέβηκα τις σκάλες και κλειδώθηκα στο δωμάτιο μου. Μα αν φεύγαμε πριν το καλοκαίρι δεν θα πηγαίναμε στην Αντιγόνη! Το αγαπούσα αυτό το νησί. Εκεί πέρασα τα ομορφότερα καλοκαίρια της ζωής μου. Με τους φίλους μου καθόμασταν με τις ώρες στις παραλίες, μέχρι να μας βρει το πρωί, γύρο από μια φωτιά. Εκεί γνώρισα και τον πρώτο μου έρωτα που ίσως να μην ξανάβλεπα... Δεν ήθελα να φύγω. Κανείς μας δεν ήθελε. Η επιλογή όμως δεν ήταν δική μας...

Το σπίτι μας στην Αθήνα ήταν μικρότερο. «Διαμέρισμα», έτσι το αποκάλεσε μια κυρία που έδωσε τα κλειδιά στον μπαμπά μου. Εγώ και η αδερφή μου αναγκαστήκαμε να μοιραστούμε το ίδιο δωμάτιο. Το σπίτι ήταν τόσο μικρό που έλειπαν κάποια από τα βασικά δωμάτια, όπως η τραπεζαρία και το δεύτερο μπάνιο για τους μουσαφίρηδες. Αφού ξεφορτώσαμε τα πράγματα μας έτρεξα στο μπαλκόνι. Προς μεγάλη μου λύπη διαπίστωσα ότι η Αθήνα δεν έχει θάλασσα, μάλλον. Αντίκρυσαν μόνο πολλές πολυκατοικίες. Όμως δεν είχα χάσει την αισιοδοξία μου. Ανυπομονούσα να πάω στο σχολείο σε μερικές μέρες.

Όταν ήρθε αυτή η μέρα με συνόδευσαν η μαμά μου στο σχολείο. Οι άνθρωποι που σταματούσαν στο δρόμο για να ζητήσουμε οδηγίες, καθώς δεν ξέραμε ακόμη τους δρόμους, ήταν απόμακροι, δεν σε κοιτούσαν στα μάτια! Κάποιοι κακόβουλοι που κατάλαβαν ότι δεν ήμασταν Αθηναίοι, μας κορόιδευαν... Νομίζω ποτέ δεν θα ξεχάσω τη συζήτηση που είχε η μητέρα μου με μία καθηγήτρια στο σχολείο. «Μην κλαίτε κυρία μου, το σχολείο μας είναι καινούργιο, χτίστηκε πρόσφατα, είναι από τα καλύτερα σχολεία στην Αθήνα!» Όταν είδα και εγώ το σχολείο κατάλαβα

γιατί η μητέρα μου ήταν απαγορευμένη. Πράγματι το σχολείο έμοιαζε με τσιμεντένιος κύβος, κουτί. Όταν ρώτησα κάποιος από τους μαθητές μου που ήταν το αστεροσκοπείο, δεν απάντησαν, απλώς άρχισαν να γελάνε...

Ήταν αλήθεια Τελικά. Είχαμε έρθει όντως σε μία τσιμεντούπολη... Άραγε τι θα έλεγαν οι αρχαίοι Έλληνες αν την έβλεπαν έτσι όπως είναι σήμερα;; Ήμουν θυμωμένος Με όλη αυτή την κατάσταση. Δεν μπορούσα όμως να θυμώσω με κανέναν από τους δυο μου γονείς. Έκαναν τα πάντα για να μας μεγαλώσουν. Στην Αθήνα δούλευαν σχεδόν τις διπλάσιες ώρες από ότι όταν ήμασταν στη Κωνσταντινούπολη. Το χειρότερο από όλα όμως ήταν η απομόνωση. Δεν μπορούσα να κοινωνικοποιηθώ εύκολα. Δεν είχα κάποιον να με βοηθήσει. Δεν βρήκα εύκολα φίλους. Περνούσα τις Κυριακές στο σπίτι ακούγοντας ραδιόφωνο και ζωγραφίζοντας.

Μία μέρα, χρόνια μετά, επέστρεψα στην πατρίδα! Ως τουρίστας βέβαια, αλλά επέστρεψα! Ήθελα να δω πως ήταν ο τόπος που είχα γεννηθεί και μεγαλώσει. Είχε αλλάξει ριζικά... Η Κωνσταντινούπολη ήταν αγνώριστη. Δεν ήταν πλέον η Πόλη. Μια μεγαλούπολη πια. Κόσμος,

συνωστισμός, αυτοκίνητα, ηχορύπανση. Παρά τις ορθόδοξες εκκλησίες, το ελληνικό στοιχείο είχε εξαφανιστεί εντελώς. Κάθε μέρα που ήμουν εκεί όλο και περισσότερο με έθλιβαν αυτές οι αλλαγές. Βγήκα έξω ένα κυριακάτικο πρωί, περπάτησα στους ίδιους δρόμους με τότε, αλλά αντί για σιμίτια, μύριζε καυσαέριο. Ο κόσμος απόμακρος. Κανείς δεν σε κοιτούσε στα μάτια. Στο δρόμο του Πέρα όλα τα ελληνικά μαγαζιά είχαν αντικατασταθεί από μεγάλες αλυσίδες καταστημάτων, ενώ στη γέφυρα του Γάλατα ήταν σχεδόν αδύνατο να περπατήσεις με όλη την κοσμοσυρροή. Το χειρότερο όλων όμως ήταν ότι το έχω άχτι που δεν μπόρεσα να επισκεφθώ την παλιά μου γειτονιά, εκεί που μεγάλωσα. Το Αϊναλί Τσεσμέ, λίγο πιο πάνω από την περιοχή Κασίμ Πάσα, στον Κεράτιο κόλπο. Κι αυτό γιατί τελικά είχε γίνει η χειρότερη περιοχή στην ομορφότερη πόλη του κόσμου.